

nhất là võ khí gây tiếng ồn lớn. Chàng vốn thích những cuộc thanh toán im lặng, bàn tay siết họng đối phương, rồi bóp chặt dần, chặt dần... Cho tới khi đối phương nằm lịm trên đất, từ từ sang thế giới bên kia.

Văn Bình đứng yên một phút, mắt và mũi mở rộng để tìm phương hướng. Chàng căn cứ vào mùi hương hà thủ ô để quan sát và sắp đặt kế hoạch hành động. Xa xa vẳng lại một tiếng kêu quái đản. Đi rừng nhiều lần, Văn Bình biết là tiếng chim bàng, một loại chim đen sì, chỉ cất tiếng kêu khi có người chết.

Đầu nổi tiếng bình tĩnh, Văn Bình cũng rung mình. Con chim bàng vô hình tiếp tục kêu oang oác trong đêm khuya âm đạm. Văn Bình thêm khởi Sa lem song không dám hút. Đôi giày cao su của chàng dận trên nền cỏ rừng ướt dẫm sương đêm.

Đến cây lim lớn, Văn Bình đứng lại. Ngũ quan tinh tế của chàng không thể lầm. Chàng vừa nghe tiếng sột soạt. Có thể một con thú núp trong bụi rậm, chờ cơ hội nhảy ra, kiếm mồi. Song, cũng có thể...

Chàng không muốn nghĩ gì thêm nữa. Tiếng sột soạt mỗi lúc một rõ. Rồi tiếng chân người. Chàng lùi lui đi theo. Một phút sau, tiếng chân người mất hút. Vạn vật trở lại yên tĩnh.

Lắng nghe một lát, không nghe thấy tiếng động nào khác. Văn Bình tiến về phía liều vải của Bằng Chinh. Bằng Chinh nằm một mình trong liều

căng giữa khu rừng tre rậm rạp, trên sườn đồi tạoai thoải.

Tiếng sột soạt lại nổi lên.

Khi đến trước liều chàng không còn nghe tiếng sột soạt nữa. Chàng cố nhìn xuyên màn sương, nhưng chẳng thấy gì. Chàng biết ngoài chàng ra còn một người khác lảng vảng gần liều vải của Bằng Chinh. Người lạ là ai? Tìm Bằng Chinh làm gì? Hay người lạ là Bằng Chinh? Và Bằng Chinh rời liều vải ban đêm đi đâu? Nhiều nghi vấn quay cuồng trong óc Văn Bình. Trong hiện tại, chàng chưa trả lời được câu hỏi nào.

— Chết tôi rồi!

Tiếng kêu của Bằng Chinh vừa cất lên. Tiếp theo là tiếng huỳnh huých. Văn Bình chạy vội tới. Bằng Chinh thét lên thảm thiết:

— Trời ơi, người ta giết tôi!

Văn Bình nghe tiếng dao đâm vào da thịt, rồi tiếng máu ông ọc tuôn xối xả. Văn Bình vội mở mắt thấy một người nằm dài trên đất.

Đèn đuốc từ phía đước thấp sáng trưng. Văn Bình vội rút vào bóng tối. Chàng trở về liều, kéo chăn lên tận mặt, giả vờ ngủ. Khu rừng tràn ngập tiếng người nói ồn ào. Đống lửa đước đốt lại Hoàng Hoa hốt hoảng chạy tới:

— Chuyện gì thế?

Văn Bình lắc đầu:

— Không biết.

Chung quanh lều vải của Văn Bình, hai đồng củi khác được đốt lên sáng quắc. Gần mỗi đồng củi một người lính, lưỡi lê cắm vào nòng súng, đứng gác.

Hoàng Hoa nằm xuống cạnh chàng. Chàng sờn mang da thịt của nàng. Nàng dễ yên không tỏ vẻ bằng lòng hay phản đối. Một tiếng nói lớn từ bên ngoài chõ vào :

— Đại tá Tùng Liêm được bình yên không ?

Văn Bình đáp lại :

— Bình yên.

Người ở ngoài nói tiếp :

— Bằng Chính vừa bị ám sát. Yêu cầu đại tá Tùng Liêm ở trong lều đừng đi đâu. Chúng tôi đã tăng cường lực lượng phòng vệ.

Hoàng Hoa lấy tay bịt lấy miệng để khỏi la lên. Trên mặt nàng, Văn Bình đọc được vẻ sợ hãi vô biên. Lát sau, nàng mới thốt ra :

— Trời ơi !

Một giọt lệ long lanh trên khóe mắt Hoàng Hoa. Văn Bình không ngờ một người lăn lộn trong cuộc sống rầy đầy nguy hiểm như Hoàng Hoa lại có thể xúc động về cái chết của một sĩ quan lạ mặt. Chàng bèn nâng đầu nàng lên và hỏi :

— Em quen Bằng Chính không ?

Hoàng Hoa đáp trong nước mắt :

— Thưa anh không.

— Nếu không quen tại sao em khóc ?

— Em thường có tính kỳ quặc như vậy. Nhiều khi em rất cứng rắn, nhưng nhiều khi em lại mềm yếu lạ thường. Nghe tin Bằng Chính bị ám sát, em bỗng lo ngại cho anh và cho hai ta.

Văn Bình làm thinh không đáp. Vô tình, Hoàng Hoa vừa gọi đến những điệp vụ hiểm nghèo trong đời. Chàng đã thoát chết nhiều phen, tuy đã sa chân ào cạm bẫy tử thần của địch, nhưng lần này chàng có cảm tưởng rừng rợn là ít có hy vọng trở về. Chàng bèn thở dài nhẹ.

Hoàng Hoa hỏi, giọng ái ngại :

— Anh thở dài về chuyện gì thế ?

Chàng lắc đầu :

— Không.

Cửa lều vải được vén lên. Viên sĩ quan phụ trách phòng vệ mời Văn Bình ra ngoài. Cách lều vải chừng trăm thước, một cuộc họp diễn ra. Binh sĩ phải nộp trình dao quắm đeo trong người để kiểm soát. Bằng Chính bị giết bằng ba nhát dao quắm, một loại dao đi rừng thật bén. Trong phút bối rối, hung thủ để quên con dao giết người bên mình nạn nhân.

Điều khiển phiên họp là một người đeo lon đại tá. Văn Bình chầu chú nhìn hắn. Nét mặt danh ác, miệng nhỏ luôn luôn mím chặt, yết hầu nhô ra, đại tá Trương là kẻ vô cùng nham hiểm. Hắn cất tiếng oang oang :

— Bằng Chính vừa bị hạ sát một cách hèn nhát

Hung thủ không phải ai xa lạ. Hắn là một người trong chúng ta. Tôi phải buồn lòng nói lên là trong chúng ta có một tay sai của địch. Tôi đã biết hắn là ai. Giờ đây, tôi chỉ yêu cầu hắn một điều: hắn đừng ra thú tội. Như vậy may ra tội hắn được giảm khinh phần nào bằng không..

Văn Bình cười nhạt. Hoàng Hoa nhìn thấy nụ cười khinh khỉnh của chàng, song không nói gì. Cử tọa chìm vào im lặng. Ngoại trừ tiếng lửa kêu lách tách, người ta không nghe thêm âm thanh nào hết.

Lần lượt đại tá Tường kêu tên từng người. Hễ nghe gọi tên, mỗi người phải mang dao quắm ra trình. Văn Bình đảo mắt chung quanh. Chàng nhận thấy một thanh niên trên 20 ngời khuất trong bóng tối. Hắn vừa bắt gặp luồng nhìn tuyến soi mói của chàng. Trong khi mọi người chú tâm vào đại tá Tường thì hắn lên ra ngoài, trốn vào bụi rậm.

Có tiếng la lên :

— Hung thủ đã trốn !

Mọi người đứng dậy. Thanh niên bỏ bụi rậm, chạy biến vào rừng. Đại tá Tường ra lệnh :

— Phải đuổi theo bắt lại. Yêu cầu bắt sống không được giết chết.

Tiếng chân người chạy rầm rập Văn Bình khoác khẩu cạt-bin lên vai. Đại tá Tường nhún vai :

— Đại tá tham gia cuộc ruộng bắt này làm gì?

Văn Bình mỉm cười :

— Tôi muốn hoạt động với anh em cho đỡ buồn

Nằm không mãi, chán quá.

Hoàng Hoa niu cánh tay chàng. Đại tá Tường mỉm cười :

— Tùng Liêm tốt số thật. Lúc nào cũng có người đẹp đi kèm.

Không đáp, Văn Bình và Hoàng Hoa tiến vào rừng sâu. Tiếng muỗi đói vo ve bên tai Văn Bình. Chàng thường nghe nói tới loại muỗi lớn như con ruồi trong những cánh rừng già dọc biên giới Miền-Việt. Thứ muỗi khổng lồ này đốt ai là người ấy mắc bệnh sốt rét nặng, suốt ngày nằm ẹp không tai nào dậy được, một vài tuần sau là thiệt mạng.

Văn Bình ra đến ngọn suối ở bìa rừng thì có tiếng la :

— Được rồi, bắt được rồi.

Nhiều tiếng la khác phụ họa theo. Đột nhiên, Hoàng Hoa bấu vào thịt chàng thật đau. Chàng hỏi:

— Em làm gì vậy ?

Hoàng Hoa đáp :

— Không. Chẳng rõ vì sao, em thấy trong người ớn lạnh, Thôi, chúng mình về lều vài đi. Em có chuyện cần nói với anh.

Văn Bình mỉm cười :

— Anh đã biết những điều em định nói.

Mặt Hoàng Hoa biến sắc :

— Điều gì nào ?

— Còn chuyện gì khác giữa con trai và con gái ? Nhất là chúng ta lại ở giữa khu rừng hoang

vắng, dưới trăng sáng, bên giòng suối róc rách.

Hoàng Hoa thở phào. Tuy nhiên, mắt nàng vẫn vương đọng lo âu. Văn Bình vuốt tóc nàng, dịu dàng :

— Em có cử chỉ lạ lùng ghê ! Em sợ phải không ?

Hoàng Hoa đứng sát vào người chàng, thân nàng tiết ra một mùi hương man dại :

— Vâng, em sợ. Em sợ một điều gì bất hạnh xảy đến cho anh.

— Hoàng Hoa, em yêu anh phải không ?

— Anh đừng hỏi em câu ấy nữa. Em yêu anh hay không, tất anh đã biết.

Văn Bình ghi chặt lấy nàng. Một tia sáng trăng lạ lẫm rơi xuống chỗ hai người ôm nhau. Tiếng suối chảy rì rầm đầu đây, nghe như tiếng nhã nhạc. Bỗng Hoàng Hoa buống chàng ra, hốt hoảng :

— Em về trước nhé !

Văn Bình hỏi :

— Tại sao ?

Hoàng Hoa nhăn nhó :

— Không hiểu sao em thấy đau quặn trong ruột. Em bị đau ruột từ lâu. Thôi chào anh.

Văn Bình chưa kịp tỏ thái độ thì nàng đã giạt tay chàng ra chạy biến vào rừng khuya. Chàng nhìn nàng chạy như bị ma đuổi trong tiếng tù và vang ngân âm ý.

Tiếng ồn ào mỗi lúc một gần. Văn Bình đứng sững lại trước đống lửa lớn, người vây vòng trong, vòng ngoài. Chính giữa, cạnh bếp lửa đỏ rực bình sĩ khuôn ba-lô chặn lên nhau thành cái bàn, rồi phủ vải dù lên trên. Sau bàn ba người mặt đồ đen đeo lon cấp úy, nét mặt nghiêm nghị, chủ tọa buổi họp. Cử tọa đang ồn ào, bỗng trở nên im lặng. Đó là phiên tòa xử hung thủ hạ sát Bằng Chính.

Hung thủ bị trói giắt cánh khuỷu vào cây cọc lớn chôn xuống đất. Tóc hãn húi dài, khác với lối cắt ngắn thông thường ở mặt khu. Hãn có nước da trắng trẻo của người quen sống ở thành thị, ít khi dãi dầu mưa nắng trên đồng ruộng.

— Nguyễn Trường ?

Nghe gọi tên, Trường ngẩng đầu ngó ba sĩ quan lẫm lẫm ngồi sau bàn xử án. Trường chỉ nhìn họ trong nửa phút, rồi lại cúi xuống, vẻ mặt ngờ ngạc và kinh hoàng, như kẻ suýt bị sét đánh chết, vừa được trở lại cuộc sống loài người. Nguyễn Trường rên rì :

— Thưa các đồng chí, em bị oan. Em...

Lời nói của hãn bị ngắt quãng một cách độc đoán :

— Nguyễn Trường ! Dao quắm của anh đâu ? Nguyễn Trường lắp bắp :

— Thưa . . .

— Tại sao anh lại ấp úng ? Anh có nhìn nhận con dao giết Bằng Chính là của anh không ?

— Thừa có. Nhưng mà . . .

— Không nhưng gì cả. Tại sao anh hạ sát Bằng Chinh ? Anh liên lạc với địch từ khi nào ?

Nguyễn Trường vụt ngừng đầu, mắt sáng quắc:

— Tôi xin thề là không tư thông với địch.

Một tiếng quát lớn :

— Mày đừng ngụy biện. Mày làm việc cho địch nên mới hạ sát Bằng Chinh. Mày đang tội chết còn chối cãi gì nữa. Sau khi lừa tãn, mày sẽ được dẫn ra cửa rừng, lãnh phát đạn vào gáy. Mày quên rằng cha mẹ mày, em gái mày, vợ chưa cưới của mày, đang chờ đợi ở Long An ư ?

Nghe nhắc đến gia đình, Nguyễn Trường òa lên khóc như đứa trẻ. Người ta đã đánh trúng yếu điểm của Trường.

— Trường ? Chúng tôi biết anh còn trẻ, có nhiều tương lai nên từ bao lâu nay đã tìm cách nâng đỡ, giáo dục anh thành người khác. Chúng tôi biết anh không phải là người táng tận lương tâm để làm gián điệp cho địch. Anh lại là thanh niên có học, và có nghị lực. Phải có một áp lực lớn lao nào mới sui khiến được anh làm vậy. Chúng tôi sẵn sàng xét lại tội trạng và ghi nhận trường hợp giảm khinh để cứu anh khỏi án tử hình nếu anh khai hết sự thật. Nguyễn Trường ? Tôi cho phép anh suy nghĩ một phút. Sau đó, anh chỉ cần nói lên một tiếng. Anh hãy cho tòa biết tên kẻ xui anh giết Bằng Chinh.

Nguyễn Trường gục đầu, không đáp. Một tiếng nói lớn cất lên :

— Yêu cầu các đồng chí giải tán. Phiên tòa bế mạc.

Văn Bình núp sau thân cây, chăm chú theo dõi phiên tòa đặc biệt. Chàng linh tinh là chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

Vòng người bắt đầu giải tán. Đồng lửa gần cọc trời Nguyễn Trường được chắt thêm củi nên sáng rực lên. Văn Bình thấy rõ mớ tóc dài của Nguyễn Trường dính bết vào đầu bằng bi-ăn-tin bóng loáng. Nguyễn Trường có bàn tay dai và trắng, bàn tay của người ăn không, ngồi rồi. Có lẽ hắn mới trốn ra mặt khu.

Đột nhiên, Nguyễn Trường thét lên :

— Trời ơi !

Hắn ngoẹo đầu sang bên. Toàn thể nhón nhào. Ba sĩ quan ngồi sau bàn xử án chạy vội tới. Toàn binh sĩ võ trang tiêu liễn vây kín chung quanh. Một người ra lệnh :

— Nguyễn Trường bị ám sát. Hãy vây bắt thủ phạm !

Văn Bình tiến lại gần đồng lửa. Nguyễn Trường được cởi trói, đặt nằm dài trên nền cỏ ướt. Hắn đã ngơng thờ, hai mắt nhắm nghiền như ngủ say.

Ở ngực bên trái của Nguyễn Trường, đeo lủng lẳng một mũi tên nhỏ, loại tên tầm thuốc độc được

người Thương dùng để giết thú dữ. Kẻ bản Nguyễn Trường phải là tay thiện xạ vì mũi tên cắm trúng tim, nạn nhân chết liền không kịp biết đau đớn.

Mũi tên được nhổ ra. Mặt Nguyễn Trường chuyển từ xanh rờn sang xám ngoét. Một người nói:

— Lạ lùng. Thật lạ lùng. Trong vòng một giờ, có hai người chết. Chưa bao giờ trong một khu lại xảy ra những vụ án mạng bí mật như thế này.

Văn Bình lững thững quay về lều vải. Chàng thản nhiên như người tản bộ trong công viên chiều chủ nhật. Mùi hoa dạ hương bay vào mũi chàng. Mùi hoa kỳ lạ này làm chàng nhớ lại những người đàn bà chàng gặp trong đời. Cũng như hoa dạ hương, đàn bà đẹp thường lộng lẫy và quyến rũ về đêm.

Văn Bình dừng bước. Chàng vừa nghe tiếng gọi nhỏ:

— Tùng Liêm ?

Đại tá Tường con cộp đen của đoàn hộ tống, từ lùm cây tối đen chạy ra, Hán nắm tay chàng:

— Mời đại tá vào đây, tôi có chuyện cần nói:

— Văn Bình giật mình, lo ngại. Hồi nãy, Hoàng Hoa mời chàng về lều vải, để giải bày chuyện quan trọng. Giờ đây, đến lượt đại tá Tường. Phải chăng người ta đã phăng ra sự dối lốt của chàng? Dầu sao chàng cũng đã vào tận hang hùm, muốn trở ra cũng không kịp. Đáng diệu thẹn trọng, Văn

Bình nhường đại tá Tường đi trước. Viên sĩ quan mặt khu dẫn chàng vào một bụi rậm um-tùm. Chui qua bụi rậm, hai người đến một khu đất nhỏ xiu không cây cối, ánh trăng giải xuống làn sáng bạc. Đầu đây suối chảy rì rầm.

Hắn mời Văn Bình vào lều vải và thấp bạch lạp cho sáng. Gió nhẹ từ trên núi thổi xuống, ngọn nến lung linh. Nét mặt đại tá Tường bỗng nhiên bí mật lạ thường.

Hắn hỏi đột ngột:

— Tôi tìm đại tá mãi, may mới gặp. Đại tá nghĩ gì về hai vụ án mạng vừa xảy ra ?

Văn Bình đáp:

— Theo tôi, hung thủ phải là người trong đoàn hộ tống.

Tường phá lên cười kiêu hãnh:

— Đại tá nói đúng. Bảy giờ, xin mời đại tá nghe cuộn băng thâu thanh. Nguyễn Trường sắp sửa khai sự thật thì bị hạ sát bằng tên tầm thuốc độc.

Trong một giây đồng hồ, Văn Bình bàng hoàng. Chàng không ngờ tiếng nói của Nguyễn Trường được ghi vào băng nhựa. Chắc hẳn đại tá Tường ngờ vực chàng nên mời chàng tới đối chất.

Viên sĩ quan cộp sản lấy trong ba-lô quần áo ra cái máy ghi âm xách tay do Đức chế tạo, chạy bằng pin. Tiếng máy nổi lên rè rè. Rồi Văn Bình

nghe rõ giọng nói run run của Nguyễn Trường xen lẫn giọng nói hách dịch của đại tá Trường.

Nguyễn Trường :

— Thưa đại tá, em xin khai.

Đại tá Trường :

—Ừ, khai đi. Em sẽ được hưởng đặc ân khoan hồng. Ai ra lệnh cho em hạ sát Bằng Chinh ?

— Thưa, không phải em giết Bằng Chinh.

— Vậy hung thủ là ai ?

— Thưa đại tá, em không biết.

— Nguyễn Trường ! Mà lại thiếu thiện chí. Nếu mà không giết tại sao có con dao của mà trên mình nạn nhân ?

— Vâng, em nhìn nhận con dao này của em. Nhưng thật ra em không giết. Em chỉ ..

Nguyễn Trường ngừng bật. Giọng đại tá Trường trở nên gay gắt :

— Tại sao mà nín thinh ? Mà không giết thì ai giết ? Ai xui mà ? Ai cùng đi với mà ?

— Thưa, em không thể nói.

— Người ấy dọa mà phải không ?

— Thưa không phải thế. Đại tá đã biết tin em. Tại mặt trận, em luôn luôn xung phong chạy lên hàng đầu. Em không sợ chết. Trong đời, chưa ai dọa được em. Sở dĩ em làm việc này vì. . .

Nguyễn Trường lại nín thinh như lần trước. Đại tá Trường thúc giục :

— Họ trả tiền phải không ? Bao nhiêu tiền ?

— Thưa không có xu nào. Em là người không thích tiền.

— Đúng rồi. Họ dọa bắt thân nhân của mà chứ gì ?

— Thưa đại tá. Em đã nói là không ai dọa được em

Đại tá Trường rít lên :

— Mà làm mất thời giờ của tao quá. Có gì, mà khai ra, khai ra mau lên.

— Em chẳng có gì khai cả. Xin lỗi đại tá, em không thể nào khai được. Thà em chịu chết một mình.

Giọng Nguyễn Trường chìm trong nước mắt. Đại tá Trường trở nên mềm mỏng :

— Em quên rằng em là người có tương lai rực rỡ. Đừng nên vì mặc cảm nhất thời mà lãng quên đại cuộc. Em cứ nói hết sự thật. anh sẽ tha thứ hết.

— Lạy đại tá, em không thể phản bội. Dầu sao em cũng là con người có danh dự. Và người ta là . . .

Văn Bình không nghe thêm được gì nữa. Khi ấy, mũi tên bí mật trong đêm tối đã bay ra cắm phập vào tim Nguyễn Trường. Đại tá Trường thở dài :

— Đại tá nghĩ sao ?

Văn Bình đứng dậy :

— Thú thật tôi chẳng hiểu gì cả.

Hai người lặng lẽ đi bên nhau dưới ánh trăng suông. Lữ bề trở nên yên tĩnh Đổng lửa cuối cùng

tắt ngúm. Văn Bình nói :

— Chúng mình lang thang như thế này lạc đường thì khốn.

Đại tá Trường cười đáp :

— Không sợ đâu Tôi đã thuộc lòng từng hốc đá và thân cây trong khu rừng này. Bị mất tôi lại và thả xuống bất cứ nơi nào, tôi chỉ cần đánh hơi, căn cứ vào mùi hương lá, có thể tìm ra đường đi, không cần nhìn, cũng không cần có bản đồ và địa bàn.

Nghe Trường nói, Văn Bình rùng mình. Chẳng đang đối phó với một kẻ thù vô cùng nguy hiểm. Chẳng bèn hỏi :

— Chúng mình đi đâu ?

Đại tá Trường nhún vai :

— Tôi muốn thừa với bạn một câu chuyện.

Hơi lạnh tràn ngập tim chàng. Chàng nhìn thẳng vào giữa mắt hắn :

— Đêm đã khuya, mai chúng mình lên đường sớm. Bây giờ tôi xin phép trở lại lều vải.

Một con gười khổng lồ đập cánh bồm bộp bay qua. Lá úa rên rĩ dưới chân hai người. Tiếng suối chảy róc rách sau những cây lim đồ sộ. Tuy nhiên Văn Bình vẫn nghe tiếng hơi thở của đại tá Trường. Nhịp thở đều đặn này chứng tỏ Trường là võ sĩ dày công tập luyện về hiệp khí đạo.

Đại tá Trường rút thuốc lá mời chàng. Văn Bình lắc đầu :

— Xin lỗi. Từ tối đến giờ, tôi đã hút quá nhiều. Lưỡi tôi bây giờ còn đắng.

Hai người đã ra đến bờ suối. Đại tá Trường, giọng chậm rãi :

— Tôi muốn hỏi đại tá một vài điều quan trọng. Tôi tin là đại tá sẽ không từ khước. Đại tá biết ai là thủ phạm không ?

Văn Bình cười nụ :

— Không.

Đại tá Trường quắc mắt :

— Tôi không đùa với bạn. Sở dĩ tôi hỏi vì tôi tin bạn đã biết. Bạn có thể ru ngủ được ai, đừng hòng ru ngủ được tôi. Bạn rõ vì sao Bằng Chinh bị hạ sát không ?

Văn Bình cười gằn không đáp, Đại tá Trường nói :

— Hừ, bạn bình tĩnh quá! Vào đến hoàn cảnh tiể, thoát lũng nan này mà bạn vẫn còn cười ỉn. Bằng Chinh bị giết vì là bạn thân của đại tá Tùng Liêm. Hai người đã sống bên nhau một thời gian khá dài.

Văn Bình cảm thấy đau nhói ở tim. Tấn kích chàng cố đóng thật hay đã trở nên nhạt phèo. Nếu chàng không lầm thì địch đã khám phá ra chàng là Tùng Liêm giả hiệu. Chàng bèn nói lưỡng :

— Tôi vẫn không hiểu gì cả. Tôi có chối không phải là bạn thân của Bằng Chinh đâu.

Đại tá Trường dẫn từng tiếng một :

— Tôi không tin bạn là bạn thân của Bằng Chinh. Vì nếu vậy bạn phải biết tôi, phải biết rõ về đại tá Trịnh Tường. Bạn táo gan thật. Vì lẽ gì bạn dám đội lốt Tùng Liêm thâm nhập mật khu?

Văn Bình không chờ đại tá Tường đặt thêm câu hỏi thứ hai nữa. Chàng nhận thấy phải hành động ngay, nếu không sẽ quá chậm. Chàng vung bàn tay trái, quật một atemi ghê gớm vào yết hầu đối phương.

Chàng phản công thần tốc, song đại tá Tường đã phòng bị sẵn nên né tránh thần tốc không kém. Hẳn ngửa người ra sau, phát atemi của Văn Bình bị hụt. Ngay khi ấy, khẩu súng sáu đen sì đã nhẩy gọn vào bàn tay hắn, kèm theo khẩu lệnh ngắn ngủi, và khô khan:

— Đồ gian điệp! Biết điều thì giơ tay lên?

Văn Bình biết là kháng cự vô ích nên đành tuân theo hắn. Viên sĩ quan cười nhạt:

— Hừ, bọn anh gớm thật! Định vào tận mật khu để phá hoại! Đại tá Tùng Liêm ở đâu? Nếu anh còn muốn lưu tẩm thân hữu dụng thì phải cho biết Tùng Liêm bị giam ở đâu?

Văn Bình đáp:

— Tôi xin phục tài anh. Đúng như anh nói, tôi chỉ là Tùng Liêm giả hiệu. Tôi sẵn sàng quy thuận và giúp các anh phóng thích Tùng Liêm, tuy nhiên...

Đại tá Tường nói:

— Lấy danh dự quân nhà, tôi bảo đảm cho

anh tính mạng an toàn.

Lời cam kết của đại tá Tường cũng là di ngôn trước khi hắn về châu Diêm chúa. Khi ấy, hai người đang ở trên sườn đồi thoải thoải. Tuy giàu kinh nghiệm, đại tá Tường vẫn vấp phải khuyết điểm thông thường trong việc áp giải phạm nhân, ấy là di súng vào lưng và đi sát phía sau. Văn Bình đột nhiên đứng lại, quay người nửa vòng. Đại tá Tường hốt hoảng rút tay lại nhưng đòn atemi của Văn Bình đã giáng xuống ngọt sớt, khẩu súng đen sì văng xuống giòng suối chảy xiết.

Cùi trở của Văn Bình được nâng lên, đại tá Tường bị đánh trúng cằm mắt tóa đom đóm rồi ngã nhào xuống nền đất sỏi. Tuy vậy, hắn đã lấy lại phong độ trong chớp nhoáng, và tổng ngọn cước karatê vào mặt Văn Bình. Văn Bình né mình bắt gọn, vặn ngược bàn chân. Xương mắt cá bị bẻ gãy kêu rắc một tiếng khô khan, nạn nhân thét lên đau đớn. Văn Bình bồi thêm một trái dấm giữa miệng. Tiếng thét căm bặt. Cú thời sơn đã làm đại tá Tường vỡ sọ.

Văn Bình ôm xác nạn nhân quẳng xuống nước, rồi phủ tay, xốc lại cổ áo, trở lại lều vải. Nơi chân trời đông, sao mai đã mọc lấp lánh không biết từ bao giờ. Mây trắng bắt đầu đùn lên như bông gòn phía sau đỉnh núi đen ngòm. Trời rực rạch chuyền sáng.

Mọi đồng lửa đã tắt ngúm. Khi lạnh rừng già

thấm sâu vào da thịt song chàng không thấy lạnh. Chàng còn một việc quan trọng phải giải quyết.

Chàng ra bụi cây tìm Hoàng Hoa và gặp một tên 'inh gác bó gối cạnh chiếc diều cây hút kều sòng sọc. Hắn uể oải đứng dậy chào. Được hỏi về Hoàng Hoa, hắn ngáp dài rồi đáp :

— Thưa, cô ấy đang tắm ngoài suối.

Tên linh chỉ sang bên trái vào con đường nhỏ chạy ngoằn ngoèo. Văn Bình dẫm lạo xạo trên lá vàng khô. Ngoài âm thanh của lá, chàng không còn nghe âm thanh nào nữa. Từ phía chìm trong nên tĩnh. Bầu không khí yên tĩnh tăng sáng trong rừng khác hẳn ở thành thị. Hơi gió, cỏ cây, suối nước, núi đá... dường như tất cả đều đời mới sau một đêm dài lột xác...

Văn Bình đã ra đến bờ suối. Giòng thác trắng xóa chảy từ trên đỉnh núi qua những phiến đá nhẵn thín, tạo ra một âm thanh kỳ lạ ai đã nghe qua không thể nào quên được. Chàng thần người bằng khuâng nhớ lại những đêm trăng sáng đầy rừng một người đàn bà đẹp như tiên nga bơi lặn trong làn nước mát. Tắm xong, giai nhân trèo lên bờ, nằm ngửa trên tảng đá vuông vắn, nhìn những đám mây êm ả trôi về miền xuôi.

Róc rách, róc rách, tiếng suối tiếp tục reo trong khu rừng già bí mật. Văn Bình đến đây để tìm một người đàn bà. Song không hiểu sao chàng không cảm thấy thích thú gì hết. Mọi nỗi lo ng

vô biên dâng lên, dâng lên trong lòng chàng.

Bỗng chàng giật mình, lắng tai nghe. Phía sau chàng có tiếng sột soạt. Quay lại, chàng chẳng thấy ai. Có lẽ là một con thú nguy hiểm ép bụng trong bụi rậm, chờ chàng vô ý để nhảy bổ lại, ngoạm hàm răng dài nhọn hoắt vào da thịt chàng. Nhưng cũng có lẽ...

Văn Bình lạnh người.

Bên tai chàng văng vẳng tiếng kêu :

— Z. 28 ! Z. 28 !

Ai ở chốn thâm sơn cùng cốc này biết được bí số của chàng trong Sở Mật vụ là Z. 28.

Ánh trăng đã trốn dấu mắt, cảnh vật trở lại tối om. Văn Bình ngồi thụp xuống, thủ thế. Tiếng kêu lại cất lên, nghe rõ mồn một :

— Văn Bình ợi ?

